

kommer derhen, maa udsætte sig for at blive straffet meget haardt, for at ikke en Ulykke skal komme over den hele By, der er uberegnelig. Jeg mener nu, at det forholder sig paa en lignende Maade med Pressen. Dersom det er sandt og bitterligt, at der kan udrettes Meget ved Pressen, og det skal jeg være den Sidste, der modsiges; dersom det er sandt, og det er min Overbeviisning, og det er for Diebliffet erkjendt, at der ved den kan virkes meget Godt; dersom det er sandt, at der kan gøres uberegnelig Skade ved Pressen: nu, saa er det, efter min Overbeviisning, netop i Pressens Interesse, at man gjør et Forsøg paa at bringe det dertil; at man har En, paa hvem Ansvaret hylter, iblandt dem, der bruge Pressen, at man har En, til hvem man kan holde sig, at der ikke leges og spøges af Noget med det, hvorpaa hans Medborgeres Velvære og Fædrelands Rolighed kan komme til at beroe.

Jovrigt er det nærmest en politisk Bemærkning, som jeg paa dette Stadium af Sagen endnu skal bede om Tilladelse til at gjøre gjældende. Jeg er nemlig blevet forarbejdet, om jeg tør bruge dette Udtryk, af idetmindste 2 af de ærede Herrer, som før have yttret sig om dette Anliggende, navnlig af den ærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Drsted). Han har fra sit Standpunkt deels udtalt, deels antydet, hvad jeg fra mit Standpunkt maa tage til Indtægt og erklære mig fuldkomment enig med, medens det netop for mig indeholder Grunden til at slutte tværtimod, hvad han uddrog deraf. Det er nemlig ganske rigtigt ogsaa min Overbeviisning, at Tiden for Diebliffet er stærkt bevæget, og at den er stærkt bevæget i en Retning, hvori den vil kraftigt modsætte sig alle de Baand paa Pressen, der paa nogen mulig Maade kunne undværes. Derfor er det mit Skjøn, at vi skulle have en Presselov, og det i dette Diebliff. Han har vist tilbage til Forordningen af 1799, og beraabt sig paa, at den for en Deel ikke sættes i Kraft, og meent, at et Forslag, som det foreliggende, vil paa ingen Maade gaae igjennem. Men alt Dette gjorde han i en ganske anden Anskuelse af Sagen, end den, som foreskæver mig. Han lod nemlig til at forestille sig Sagen saaledes, at vi

derfor idetmindste gjorde bedst i at blive, indtil det Diebliff kommer, da Folket er vendt tilbage til mere Ro og Stillehed i Stemningen, og at man da kan vente, at det vil vedtage Udkastet eller maaffee et i nogle Punkter strengere. Det er netop det, jeg frygter for. Det forekommer mig, at en saa stærk og livlig og kraftig Bevægelse, som er gaaet igjennem det danske Folk i de sidste Par Aar, den kan ikke være særdeles langvarig mere, den vil efter den menneskelige Natur og efter det danske Folks Natur afløses af en Mathedens Periode. Det forekommer mig, at den Mulighed er der, at vi da kunde faae en Regjering, der sluttede sig til Retninger, som ikke ere gunstige for Pressens frie Udvikling. Det forekommer mig, at den Fare ligger Tanken nær, at, dersom vi gaae over til deilige Tilstande med Forordningen af 1799 og dens Bestemmelser, sørgelig Ihukommelse, saa kunde en senere Regjering maaffee gjøre gjældende, hvad der nu er forældet, og vi kunde vaagne i en ganske ny Tilstand under Anvendelse af Forordningen af 1799, hvis Bestemmelser ikke ere blevne satte ud af Kraft til denne Dag, saa vi erfare, at Domstolene ere af en anden Anskuelse end før, at den Tact hos Domstolene, som jeg altid har haft megen Mistillid til, og hvis Vilkaarlighed vi helst ville være frie for, at denne Tact nøder os ind under Naget. Dette er det, som har foranlediget mig til at lukke Diet for Meget, jeg havde ønsket anderledes i Udkastet, — saavel som naar jeg ikke i alle Punkter har sat mine Anskuelser igjennem i Comitèen. — Og med et Blik paa Fremtiden og med det alvorlige Ønske at sikke os dog en nogenlunde tilfredsstillende Trykkefrihed, er det, mener jeg, bedst, at vi tage, hvad der bydes os, bearbejde det som vi bedst formaae, for at Folket saasnart kan opleve den Tilstand, da man ikke skal sige: „Vi have en Lov, men den er tilfidsfat“; men hvor man skal sige: „Vi have en Lov, en bestemt og en klar Lov om disse Ting, den skulle de holde sig til, den skal man hverken ovenfra eller nedenfra røkke ved eller forvanske“. Det stemmer med mit Begreb om Friheden, og, som jeg har haft Leilighed til at beklende det ellers, saa vil jeg ogsaa beklende det her, at det er